

SIHI-POOLE

N° 2

1920

JINISE-RISTI
E NOORTEUSKUNDE.
KUUKIRI

SINI POOLE

Ütspäinist Jumala jures on mu hing vait...
Tav. lül. 622.

*

Mina igatsen maale, kus lõppenud
mured,
Kus vaen enam haavu ei löö...
Kuhu enam ei ulata tormid, oi
tuuled,
Enam päikene looja ei läe! —

Mina igatsen maale, kus vaikivad tormid,
Ja igatsus hinge sees mul...
Kus möödaks on öö! Kustunud
nukruse varjud,
Uue valguse koidikul! — —

Juba aiman maunistes rahomaa
panda,
Kuid tee on veel udune ees...
Jateadmata mul, kava veel laene
kandma
Saabpaadikest tormises vees?...
19.11.20.

Kas maksab noores eas Jeesuse järel käima hakata? .....

19

Viljam Jäkinen'i kõne "Estonia" kongert saalis ..

17-IV-20

Vastavaste on siin inimesi kes ved enne ~
meie koosolekutes käinud pole ja seljepäras.
Seda tahaks ma esiteks neile Soome noorte usklikkude
polt teavised ära anda. Soome noored soovivad et-
Eesti noored ikka palves Issanda sisse jääksivad nad
lubasid selle maa eest palvetada. - Ja mina soovin et
Issand seda tundi õnnistaks ja et meie saaksime ...
Jumala lundmisele kodud sest see on ainuke tee mis
võib maailma rahvad ühendada. Inimesed katsuvad
küll ühineda, aga inimlikud püüdumised ja lootused ..
langevad nii kihti kokku. Aga see mis tervast tuleb
ei lange kokku. Täna õhtul asume ühe küsimuse ...
juurde, mis vist kihti nümitme ees on seisnud: -

"Kas maksab noores eas Jeesuse järel käi-
ma hakata?" Selle küsimuse tegi kind Peet-
ruski Issandale: (Matt. ev. 19 p. lõppul): "Sis vastas
Peetrus ja ütles: Vaata, meie oleme kõik maha
jättnud ja sinu järel käinud - mis kasu meil nüüd
sest on? Aga Jeesus ütles nende vastu: Kes te
mina õhten teile, kes teie minu järel olete käinud,
- jalle sundimises, kui inimese Poeg istub oma su-
järje peal, peate ka istuma kahe teiskümmne
järje peal ja kahe teiskümmne Israeli suuharu
peale kohut mõistma. Ja igakõs kes on maha
jätnud kodjad ehk vennad, ehk äed, ehk isa, ehk ema,
ehk, naese, ehk lapsed, ehk pällud, minu nime. ~

para, peab seda sajavõrra saama ja igavesti elu
pärima." -----

Vistist on see küsimus: „Kas maksab kõik maha
jätta ja Issanda järele käia,“ nii mitme ees seisnud
ja on võib olla, täna õhtul ka sinu südamesse tõusnud.
Ma tahaksin mõne sõnaga vaadata, mis rasu
on meil sellest et meie Jeesuse järele käime.
Jeesus Kristus ütleb: „Oma rahu annan mina
teile.“ --- Ei ole suuremat, ei ole tähtsamat, mida
omandada, — kui rahu! See on suurem, kui
maailma rikkus, maailma au, meil on rahu, kõik
vägi ja võimus! Mis rasu on kellegil sest, kui ta
omandab kõik maailmas, ja ometi puudub ta hingel
rahu!

Jumalata inimesel pole rahu. Ta hing on kui laene-
tav meri mis ei väiki! Vaatame äega, milles
praegu seisame. Meie näeme, kuidas ta on rahu-
ta. Rahu on palju, palju kaotanud... Mõned
usuvad, et kõik veel hästi läheb, nad püüavad tõen-
dada, et maailma sõjad lõpevad... Mina usun,
et maailm. küll püüab poliitilist, väljaspidist
rahu anda, kuid suudab ta seda hingele anda?
Meie näeme, kuidas maailm mõltab, ja seda
ei või ühe käelugutusega vaikimisele suruda.
Meie näeme, kuidas kõik inimkond eksib-
teadmata pimeduses, ja otsib omale rahu vale
paikades. Ainult need kes on Kristust vastu
võtnud omandavad rahu, ja see on sisemine,
sügav rahu. Ehk küll mäed lagoks ja mäekünkad
koiguks, siiski piirab Jumala rahu seda, kes ta järel
käib. See rahu kestab elus, see kestab surmas, —
igaveste!

Rahu! — see on kõige suurem, mida meie
võime omandada! Ja seda omandame meie
hätelises äraandmises Issandale! Kel puudub

rahu, sel puudub kõik! On mehi, kes elus kuulsaks, tahtsaks, rikkaks on saanud, kelle nime terve maailm tunneb; kes aga rahuta, ilma rännates oma surmatunnini jõudes ahastes ja hirmus oma astumist selle valitseja ette on ootanud, keda nad elus salgasid!

Drantsuse kirjanik Voltarie, jõudis 1778 aastal, vana ja elust väsinud meheks Pariisi. Selle tunnini oli ta elus kõik oma jõukokku võtnud, et Jumalat teotada. Surm lõpetas verekihuti tuse läbi ta elu. Ja missugune ahastus hirmu ja õõ teda surmavoodil ümbritses! Ta hakkas palvesõnu - hüüdma ajas sõbrad oma surmavoodilt eemale neid needes! "Teie olete mind oma nõuandmistega sellesse hirmsasse seisukorda ajanud." Ta soovib preestrit. Ta hing on ahastuses ja on möllav meri. Seltsilised püüavad teda vaigistada, teda rahustada ja kiita, kõik asjata! Viimaks läks see mees hirmsas ahastuses ja hirmus Jumala ette. Naigeparitsejanna, kes Voltari palittas läks hirmuga voodi juurest ära ja ütles et ta iial enam ühe Jumala salgata surmavoodil istuda ei taha!

Ja mis oli sellel mehel kõigist sellest kasy mista maailmas korda saatis? -

Sõbrad! Mis on kasu meil elust, mis meie Jumalale elame? - Juba üksnes rahupärast maksab oma elu Issandale anda.

Ja kui meid tulevases ilmas ka midagi ei ootaks, siis maksab juba selle rahu pärast mida patt ega maailm kellegile anda ei või Issanda järelkäija olla. Teie ehk arvate, raske on seista, kes möllavat

maailma kesk võitlusi, kesk kiusatusi! Õige!
Ja teie olete näinud neid inimeste neid -
Romustajaid, kes pole seista jõudnud! Aga
nad on omal jõul seista tahtnud, nad on õksi
ilma kiristuse elu võitlusesse astunud!
Aga õhet kiristuse järelkäijal pole vaja kusi-
nda kiusatustest läbi võidelda. Kiristus õtleb
omadele: Mina ei jata teid vaeslasteks!
- oh õnnistud sõnad! Teie teate milline
on vaeselapse seisukord ilma! Seltsilised
ei pea temast luugu; ta saab äärmist viletsust
ja puudust kannatada, ei ole halastajat silmas
ega avitajat tehti.

Ja kurbana ja koduta pändab ta ilmas...
Ja mäletab ta ehk veel isa ja ema sõdant.
Siis teab ta, et ta iial keelegilt teiselt
seda leida ei saa, mis ta neilt leidis! --
Ja niisugune on inimene, kes ilma Juma-
lata ilmas! Inimest, kes aru saaks...
mõistaks, keda usaldada võiks - ta teab
siin pole... Ta saab tunda maailmas
ühjust, külmost, halastamatust, ta saab
tunda teiste egoismi; ta saab tunda elus
sihita vaevlemist, vale aposaamist.
Ja põhub teda vaev ja on ta hädaohus.
ei ole õhtu, keda võiks usaldada!

Niisugune on maailm!

Aga see kes kiristuse järele käib, ei
kõnni iial kurbana, ei tunne end iial maks-
jätuna! Kui kiristus saab kelegi sõda-
me võitnud, siis ei kõnni see enam...
vaeselasena!

Ikka Jeesuse oma säbraga!

Jumal peastis ja lahutas mind korpast...

maailmast, aga milmel minu endistel noortel
sellsimeestel kes Issanda ära põlgasid - oh,
kui vilets lõpp on neil osaks saanud!
Üks noormees hakkas Issandat teotama
ja kukkus kõrtsi treppilt alla - silmapilk
surmuks! Ta üks teine sõbrata noormees,
ta läks Amerikasse - sai hirmsal kombel
surma. Ta tuli metsast seal langes talle -
suup puuks pähe - ka silmapilk surmi!
Meil poleud enam aega paluda, ja nad läksi-
sid pattudega Issanda ette.

Mul tuleb veel üks juhtumine meelde. ...
Käisin Hämnenlinna vangimajas, kus hulk nais-
vange ühes koos olivad. Kõne ajal nuttis mõni
neist kurjategijaist kibedaste. Kõne lõpul
tuli üks neist minu juurde ja küsis: "Kas -
hunnete mind?" Mina vastasin, et ei mäle-
ta kus teda ennem näinud olen. Ta ütles:
"Mõni aasta tagasi olin ühel Teie koosolekul,
aga nüüd olen siin!" ja hakkas nutma. Ma
mäenitsesin noort vangirüüdus naisterah-
vast Issanda poole pöörata. Ta hüüdis:
"Asjata! Ma olen selle tee peale jõudnud,
kus mul enam ühtegi lootust pääsemiseks
pole!" - Ta poleud mitte üksinda seal kambris
30 naisvange olivad veel seal.

Nad olivad ää põlanud Issanda ja üks poleud
neil jõudu palu kiusatustele vastu seista!

Kui suur au see on, Issandaga võita! - Ma näen
ku praegu üht noormees, sügavaste pattude sees
Meie männisesime teda ümberpööramisele,
temal aga poleud jõudu kõigist südamest Issan-
dat vastu võtta! Ta väjus sügavamini pattudesse

Reisis Helsingi - sealt Imatrale ... Väike ~
maha jäetud kirjake kose-sillal teadustas - sealt
müriseva kose voogudesse ... Noor 20 aastane
mees. Ta põlgas Jeesust ära. Ta polnud üksinda
kiusatuses võitja! - Ja surma piik sai ühe roojase
ohvri! ... Kui mitme noore inimese elu on nõnda lõp-
penud! Imatra kosk Soomes teaks neist palju ~
futustada! Milmed on otsustanud ise omad päevad ~
lõpetada; milmed lõpetavad oma elu eksides pil-
kases pimeduses, ei kuugiil väljapääsemist arma-
tes; nii mitme noore elu on pime kui öö.
Oled ehk sinagi üksinda maailma teed astunud?
Ah! Sinu jõud ei ulata vastu pidama! Sa langed ...
võrku!

Jeesus on kõigis kiusatud saanud, kõigis võitjaks ~
jäänud, ja Tema võib Sulle anda võitu! Ta aitab,
neid, kes Tema järel hakkab käima!

Selle noore puhas, valge elu pole asjata kaduma ~
läinud, kes oma elu Issandale on annud.

Oh õnnistud - end teistele ohverdada!

Jeesus pani oma vaimu kui nisuiva idanema, et teistes
võiks elu avalikuks saada! Tema elu oli täitsa teistele
elatud.

Apostel Paulus, kes oma elu ka teistele ohverdas,
õhneb: Mina ei ela mitte enam enesele vaid Kristusele!
Ohverdada sa nüüd oma elu ja nooruse tühjade süh-
tide, lihalikkude lõbude tagaajamisele - siis on su
elu-aeg asjata ära kulunud! David Livingstone
ohverdas oma elu Afrika mustade eest ja täna-
päev mälestavad tühanded tänuga teda! Keegi
kes oma Peastjat vastu on võtnud kes oma elu
teistele ohverdab kui mitme pisarad võib tema
kuivatada! - Sinu elu on kaduma läinud, kui ilma-
Jeesuseta elanud oled!

Ei üleski teine või sind peasta, kui Jumala jõud

Ja ded sa Tema oma! Kas pole auline neid üles aida-
ta, kes alla vaovad? Ja sind ootab igavene elu! Sinu elu
pole mitte enam väitjäärvalta mõistatus! Sa tead
kuhu lähed - ei mitte pimedasse külma hauda vaid
Jsa kotta! Jeesus on ütelnud: „Mina lähen teile, -
aset valmistama“, ja kes Jeesuse järel käib, lähed
sinna! - Kui evāngelist Moode, kellest ööldakse,
et tema läbi Amerika ja Inglismaa ühinesid pisti all,
surma lähinemist tundis, hüdis ta: „Ei mul peista
õhtki musta tõge eel!“ Ja kui ta vaim hoodenesti -
juba kehast vabanenud, juba surma varjude maal
hetjus, hüdis ta veel kord ängates: „Nüüd koetsub ~
Jeesus mind! Taevas avaneb mulle, nüüd lähen!“
Ja nii lahkus ta röömoga. Polnud surmavald talle
mingisugune pilkane hirmutav öö! -

Kas see ei ole väärt, olla Jeesuse oma! Ja kui meie
millegist Jeesuse nimel lahk ütlome, siis lasub ta meie
seda saja võppa! Kui heidame enesest äpa mai-
ilma hüvid, Jeesuse Kristuse pärast, siis saame ~
Jumala sees rahu ja röömu!

Ja millest ial keegi Jeesuse pärast lahkub, see saab
seda saja võppa, ja igavese elu!

Ja noormees ja neitsi, kes veel Jeesust ei tunne, anna
end Talle täna õhtu! See noorsugu, kes Kristust on ~
vastu võtnud, on tulevase maailma jõud, aga kes Talle
selga pööpavad need hāvinevad!

Kas teate, kes viimasina maailmas valitsoma saa-
vad? - Ei ole need ameriklased, ei ole need -
prantslased, ei venelased, ei inglased ka mitte
eestlased ega soomlased - vaid terveist maa-
ilmast kokku kogutud Jumala rahvas!

Need kes vabatahtlikult tulivad ja hakkasivad ...
Kristuse järele käima, kes algasid sõda Kuuradi

vastu enda tuures. Meid on kui liiva mere ääres!
Loe täna veel Danteli raamatu 7 peat. ja sa
näed, kes on see rahvas, kes viimasena valitseb!
Kes Issanda Jeesuse järel käivad, need sa-
avad Jumala ja Issanda preestriks ja saavad ~
Temaga korra siin valitsema: on taevaste asjade
ajajad. Jeesus Kristus võtab valitsuse oma kätte
ja Tema omad valitsevad Temaga ühes!

O! õnnistud tulevik!

Ma küsin veel kord: „Kas maksab Jeesuse
järel käia?“ Aga ma küsin ka: „Kas maksab
Kuradi järel käia?“ – Mis annab kurat? Täan-
nab tahtsupidusid, lubab himude täitmist, oma-
kirgedele elamist! Inimene kes pordu elu elab,
saab juba selles elus äraneemise vilja tunda.
Vaadake jõudikut – on ta õnnelik, tema, kes oma-
himudele elab? Kas on õnnelik see inimene, ~
kellel on roojane tõbi külges? Maailmas hävi-
neb palju tõbedes meie noorsugu! Vaeleb
rahutu uduseid eesmärke taga ajades! – – –

Aga õnnistaja Jeesus andku, et võiksid palju
veel Tema omaks saada! Jumal õnnistagu
Tallinna rahvast ja noortsugu ja andku,
paljuid veel kes julgavad Jeesuse lippu üles
tosta kõrgele, ja kes Tema jälgedes tahavad
käia, kuhu Ta iganes läheb! Amen!

W. J. J. J.
Järven

EESTDALVE.

Vend Cristoph põlvitab oma sängi ees, end andudes täiesti Jumalale. Ta kollakas kahvatu põse hiilgab sisemises valguses, muidu nii väsinuis silmes loitub tulukene... Unustud on narvekurnav kontoritöö, unustud maised vaevad, unustud surmav uss tiisikus, nii noopes paljusootvas põves.

Täitsa rahuldult tõuseb ta põlvedelt, laseb end kõrvale ölg-kotile, kattes kulunud vaibaga, omi väsinuid liikmeid. Oo, kui väsinud on ta täna!

Väsinud on ta, kuid puudub uni... Arusaamatu, ennetundmatu rahutus asub hinges, end väherdes asemel hõõab ta. Mu Jumal, mida olen siis unustanud tegevata mina? Miks oled maha jätnud mind? Ta kuuleb hinges ainult ühe sõna "Enesetapja". Ja ikka jälle jauvesti kordub seesõna "hirmsa hinge piinaga". Ta hingeb --- Põlvili laseb tema ja ärdalt palvetab ta enesetapjate eest.

Seal ilmutab end ta vaimu silme ette inimene, kellest ta kuus aastat enam midagi kuulnud ei olnud, kellest ta lahkõdes, poisikeselipoonlaga... Mida on temal nõud sama selle tõdruukesega tegemist? Tõbisevad hõõled sosistavad palavaid siipalveid enesetapjate eest, vaimusilmad aga näevad verkest kooliõde lühikeseks pügatod kräsupaaga. Mida oli temal taiga tegemist?

Pagane must saatan! tahaks kisendada hing, kuid piirita südamehaastus sulub matab kisa... ja terve õõ jäeb põlvedele, vend Cristoph, palavalt palvetes enesetapjate eest ja terveksõõks jäeb vaimu ekeaanile korb tõsine.

väikene kooliõde, kellest lahkunud aastate eest
tema.

Teisel õhtul ei kordunud enam pilt, kuid järgmisel
päeval sai ta kuulda, et kooliõde kes vahepeal -
inimeseks surnud, omale elotüdumuses kooliõde
laiknud olla, sell samal ööl kui ilmutas end Cristo-
phile tema - kui palvetas enesetapjate eest tema
teadmatuses miks ja kelle eest. . . . . Onnetu-
olla haigemajas, kuna elulootust vähe olla . . . . .

. . . ja vend Christoph saatis väikse tänupalve
täevase isa poole, kes hoidis kurja sündimast,
teatud pünarikkal ööl.

Õud ei jätnud ta kunagi enam eestpakt -
pidamata õnnetuma enesetapja eest, mis ka -
kaunist vilja kandis lopsakalt . . . . .

Haige on terveks saanud, täiesti ja oma hinge
talle veres puhtaks pesnud, maitse des pahu, mis
õlem on kui kõik mäistat.

1.V.20

Rosa.

Ranna vilja!

Ühel sügis õhtul aias
Vaates äednik kõiki puid;
Seal ta leidis viljakandjaid
Seal ta nägi ka veel muid! -

Ühe puu ees seisatates,
Dukral meelil ohkas ta:
"Märin! Teda olen hoolsalt
Miks ta siiski viljata!" -
Teisel päeval tuleb isand
Oma äeda vaatama;

Ja ka temal paistis silma
Viigipuu mis viljata.

Aednikule ta karmilt ütles
Ärgu kasvagu see puu!
Raiu maha! Maad ta raiskab!
Siin võib kasva mõni muu!"

Paludes tal vastab aednik:
Las' veel aasta kasvada!
Harida ma tahan hoolsalt,
Ehk siis vilja kannab ta!"

Olgu nii! Kuid aasta pärast,
Kui ta ikka viljata,
Armuta ta välja juuri,
Ja siis ära põleta!"

Sõber, seda lugu kuuldes,
Sinagi pead vaatama:
Kas sa kannad ikka vilja
Või pead üsna kaduma?

Otsi tänä selle abi,
Kes sind tahab harida, —
Et ei saaks sa tule läbi
Üsna ära põlema!

Kosu, kasva päevast päeva
Suuremaks ja haljaks,
Et see kannaks palju vilja,
Ja saaks vii maks pärijaks!

RW

Pilved ruttasid loodisse.....

Kirgas õhtu taevas, kui päike langes hõõguva -
Kilve ääre laha, mida lokkele löi, otsekui kuld-
palettega palistades.

Sädelesid kerged pilved ta haval, ruttasid paljud
et seisatada ja nagu viimist korda vadelda kinnu.
Kui matustised ta haval. Nad ei tea milte, kas
näevad nad homme veel päikest säravat sõudvat
üle taeva kummi; võib olla on nad siis juba öö -
kattel vaikselt maha langenud vihmapiiskadena
väljadel ja niitudel.

Sellepärast ruttavad nad, igatsedes veel kord -
näha teda, enne kui kaob ta. Ta kaob. Melgib-
veel veriselt pilvesagapis punane toon ning palis-
hub pilve kangas kuldane niit, kuid kollatab ikka
enam ja enam. Kuid veel ei jõua öö, kevadene -
värske ja kena.

Uusi pilvepünkaid keerutab silmapiipilt ülesse, nad
kerkivad üle pea ja jälle vaovad, ruttates edasi
õhtu poole.

Näen seda vaikist ruttu, tasasel kärata lennol üle
vi nuvalinna, pohekal taeva joonil alla õhtu komasse.
Ja sinna nad kaovad üksteise järele.

Nad kadusid? ...

Kuhu jäid nad?

Kuid me teame, et nad ei kadunud - nad ujuvad
seal pool silmapiipi päikesele järele, neid val-
gustab jälle päikene mida nad igatsesid. Kuid
laps näeb, et nad vaosisid ja kadusid ja usub, et neid
ei ole enam. Ta vaatlleb küll huvitusega, kuid talon

kurb. Miks nad ära lähevad? O' lead sa laps!
- - nad ihkavad päikest, ta paistet ja sära. ...
Kas päike siis veel ei ole lootas? Küsib laps.
"Ja kadus küll, kadus meie, kuid seal mägede taga,
seal linna kumavate kuplite ja tornide taga, seal -
silmapiiri all on maa kus ta praegu paistab, õnnelik
maa! Sinna ruttasid piltedgi. ...

Oh õnnelikud võivad olla need pilved, kes teda --
jälgiid, nad näevad teda jälle, veel näevad ta sära!
Oh miks neid rohkem ei ruita sinna, miks mõned tuku-
vad taeva kummil ja seal hommiku taeva all? Kas
nad ei jõua enam, et nad seisma jäänd?

O jõuaks nad veel, kuid nad ei taha, nad ei tunne -
pöörnu päikesest - nad on öised pilved. Ta pihhi -
katavad nad päevaki päikesest, ja taevast, kuid päi-
kese kiired tungivad neist läbi ja meil on ikkagi
valge ning varsti kaovad nad, sajavad vihma
maha.

Imestanult vaatab laps neid, tal asub tume kartus
nende eest, sest ta ihkab päikest ja ei taha piluseid
ilmi.

Tumeneb taeva foon. Tuma vajub aeg ajalt ikka hom-
miku poole. Seal põgenemas need rasked pilved
ära hommiku taevafoonilt, nad ujuvad tumedatena
kaugele. Avaneb ehk taevast selge ja värsk, uni-
stavalt säraava iöö üksik täht, puhtalt ja kaunit.

Kui öö tume valitses meie hinges, ujusid seal ras-
ked pilved, kaites päikest ja valgust - siis põge-
nesime alati valguse eest. Oli me tumeda hinga-
lised ei kannatanud välti valgust. Kuid kord jää-
des väsinuna seisma selle põgenemise peal, tabas
meid päikese kiip, ning varstigi koitma hakkas
meie hinges. Nagu ehmatasime esiteks ei olnud -

harjunud. Tundsin, et meie hing must on, kui valgus sinna sisse paistis. Kuid, mida kõrgemale tõusis päike ja heledamaks näev sai, kadus meigi hingest mustus, otsekui pestud sai. Meid valgustas päike, ning valgetena ujusime siis, kui pilved suvisel sinisetaeva all. Ootame õnnelikud. Jhkasime päikest tahtsime targa seltsida alati. Eest hää oli meil, kui päikesel kiired mänglesid meie ümber soojalt ja rõõmsalt.

Vajus päike silmapiiri taha - järele temale! Seal jälle ta ilusana ja selgena paistab.

Kadus päike?

Dii mõnigi ehk usub, et päikest enam ei ole kui talade taevast silma piiri taha kadus.

"Rumalad pilved, mida nad veel otsivad, samuti kaovad!" Kõrre muga vaatavad nad elus õhtutaevasse. Kuid meie teame, nad läksid päikesele järele, et jälle ainult päe ja maitsta.

Otsekui pilved rasked üleval taeva all, nii ke mõnigi inimestest, kes tee peal seisma on jäänud. Erivas temagi et kadus päike jäädavalt. Kaugele päikesest jäi maha. Tumeses ikka rohkem ja rohkem pattudes. Kivineva hinge ei ul.

Ja need rahutud pilved seal, nad alati põgenemas päikesel eest, need piimedus lapsed. Meiegi eest nad hihti päikest matavad. Kuid teame, päike on ja ta ilmub jälle. Kui ta vaos siis teame, et seal pool elu silmapiiri, seal pool hauda on jälle päev, kauniim, kui siin, puffakem sinna, et päikest maha põõmuga teretada teda!

Kuldane päike!

Meie kuldane päike on Kriistus! Kes saab

meil Kolgata haavades, meid valgustab ja soo-
jendab, meie tumedad patused hinged lumi-valgeks pe-
seb. Anna jõudu, et võiksime sinuga seltsida sinuga
püttata teel igavese leedumaa poole!

Võiksime jõuda sinu igavesse särasso, igaviste
rõõmude ja õnnede maale!

Et meid ei võetaks surm ega haud, teades, et
seal pool hauda paistab Sa jälle ilusamana
kui Sind kujutleda võime.

Kallis päike!

Kus võlme Sind kanneldoga kiita Su aujärje
ees!

Kui tulevad raskused tee peal, võideldes -
rutakem edasi, seistes me kiviineme.

Sinu järele elust läbi - teidame päike
Jeesus!

25

Jää palvele.

Jää palvele hing sügav ja igavene!

Jää palvele vaiksel õhtu tunnil, mil tja valgus
kaeva kaarel bonab, mil mere laened, nagu rohu-
likumaks jäädes õhtu laulu laulavad ja ööpähtu ja
vaikus maad katob - võttes kaike oma kaissu -
kurje ja häid!

Jää palve hing siis kui päeva askeldused selja
taga, jää palvele siis kui hingel jäno elava vee
järele - ka siis kui põhivad raskused jääd.

Ole kurb mu hing kui sa seda ei või - nuta, nuta
edgavalt kui sa seda ei saa - palvele jääda.

Palvele jääda et oma Peastjaga päärida.

Hing ihes paluda alati ka siiskui kiusatus tormid

- -

Su ees seisavad - jää vaikselt siis oma Jeesuse
ette - - - jää vaikselt ...

Lähema mineviku hõlmast kerkib pilt-palvet
Õhtu hämarusega tuba täidet, loode taevast
mängivad kollased pilved naeratates, rahel
ka nuttes.

Ilus on äratune tuba - ilus ta palvetaja poolt
Noorvenna - ta palub tunnil - vaikselt, temal
küll raskel.

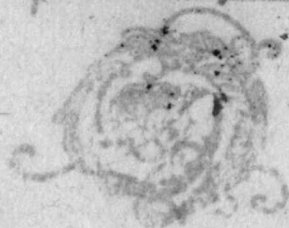
... Jeesus Su kannataja kuju võib seista
igal pool - ei see ole kuju mis ainult kollekt
seista võis.

O sersa mu ees praegul
O, tõuse minu ja Salme rahale. - Sina mu
truu Peastija - varja meid teine teisest
oma kannataja, ilusa kujuga ja lase ainult
Sinu peale vaadata meid, Sinule küllalt
Rahiel lapsi
Lase leida pilgud Sinu pealt.

Kadunud kollased pilved taevast, jäänud
oo ainult valitsema

Kadunud raskused vennalt hingest - - -
jäädes valitsema rahu Issand.

See pärast jää palvete hing rüüstus tunnil.

R

Muljed Rakvere peisust 13-VI-20

Ilus juunikuu õhtu - milte ammukadusid kullased - päikese kiired loodetaeva - kullates taeva jooni, õh - kudes tänu ja kulluse laule au Issandale. See oli õhtu mil Kristuse noor sõjavägi Rakvere poole liikus kaunitult, rõõmsalt, muretult teades et Jeesus meid kannab ja viib. - Läbi suviõõ lendas pong - edasi! - - -

Hommiku Rakveres:

Kui osavõtja sest sõidust tahaks kirjeldada neid muljeid mida jättis ta minu hinge, olles ta Krist - tuse sõjamehena esimesel väljasõidul, tahaks võrrelda - seda aega mil saadana keepis teenisin.

Kadus kaunis hommik - me vennad saatsime .. hommikused tunnid Tammikus mööda.

Hommikune kuulutus tund di kella 10⁰⁰ ajal.

Noorustund algas kell 3 p.l.

Palvemaja rahvast täis. Kõnelisid noored - laulsid noored. Onnistos pikkas di koosolek, rõõet v ai mu sootusega.

Kadusid tunnid ilma et hõdimust keegi viat oleks tunnud - ehk kõll muust räägitud ei saanud kui Jee - susest ja sellest mis ta meile anda tahab.

Kõnnud võib olla sajad korrad rõlas sõna Jeesus - aga kas sai see sõna vastumeelseks - oh ei seda armsamaks ta läks.

Mida kaugemal koosolek kestis seda hoogsamaks ta läks, seda jõulisemaks ja südamlikumaks - laulud ja kõned - kui ta lõppes, eelastid kaunitult ja armsalt hoida ikka edasi.

Lähenes õhtu - peale õhtu einet kogusime jälle rohkem noored vaitlejad ja nagu sõjavägi kuninagi - pidastikku sammusime Tammiku poole lauluga

Südamlik, läbitungiv oli laul - kaunit ja sügavalt
kõlas ta.

Tammiku mäe veerul, korrakdel pool pingist - kõla-
sid, läbi õhtu vaikuse helid, südamelest tulevad
helid. O, nad kostsid vist kaugele, sest kõla -
pikkas oli õhtu.

O, nad kaugesid kaugele üle väljade, Aga veel
enam kõrgusesse - inglitest kannitud Issa ette-
kes võis põomustada oma laste üle.

O, kuidas hõiskas mu süda sees, ta võis ainult
kiitust laulda oma Peastjale. Mingi oli nagu -
lahutet ihust - leides ainult taevast oma eest, -
leides Jumalat ja Peastjad enese ümber.

Unustet oli maailm - lahti ristud kõigist - - -
Tuldu lauluga - mindud niisama.

Päike ne veereb, läbi puie säpab ta kullane -
ketas, virvendades kenalt, lauldes temagi kirita-
se laule oma Loojale.

Lähinemas öö.

Amarusega täidet Palvemajas põlvitab ..
noorte hulk - võideldes vaenlasega - tänades
oma Peastjat Issandat .....

Amarusega täidet Palvemajas kroonib vaitja
Jeesus oma tööd - sünnitades omale kaks last.

Amarusega täidet Palvemajas turtsub saadan -
rõllegi võidetud - kärtetasumise sõnu lugedes, nad
seal juupes taganedes.

Südamlik tõnu tõuseb noorte südamest Issandale
talle annab ta laste hulka au.

Vaobpäikene, Lähinev öö on täis vaikust palv ja
vaikist põomu. Väljadel, nurmedel, keppivad udu

laened õrnad kui loor kattes rohelist maapinda,
solades õhupilvedega õhte taevakaarel.

Radunud päike - kuublik pilt. . . . .

Lahkujad noored - noorist. . . . .

Veel kõrgel varemote vahel ja mäel kõlab laul
üle vinuva liima.

Veel viimane hüüe tule Risti juurde, tee on.
ju päri.

Vastusena kostub linnast käteplagiin.

Vaikind laul - jäänd jäsele vaikne öö!

Pea kannab jällegi rong noorivõitlejaid - tagasi
kodulinna, õhes kallide mälestustega - mis ei iial
unune, õhes südametega mis täidet sügavaraku
õnne ja rõõmu tundega.

Need tõuseb küsimine: olin, siis ma nii õnnelik, ja
rõõmus kui teenisin saadava leepis?

Ei! - on lühike vastu see peale.

Ei olnud õnne ega rahu, puudus põõm hinges, tema
sõjaväes teenides. Olles ainult õpi - ei muud midagi.

Tuhat kord ei ütlen sulle nüüd maailm.

Ainult Teesu sõjameheks tahan ma jääda.

Nii kava kui elu veel sees

Tema Risti lipu all võideldes

Võin pärida igavest elu ja õnne.

Seepärast tahaks öelda igalhele - Tule Teesuse
sõjaväkke teenima.

Ragnar Viltmaa

SISU.

	lhk.
* M.S.	1
Kas maksab noores eas Jeesuse järele käima hakata? V. Jokinen	2
Eestpalve Rosa	10
Kanna vilja R.W.	11
Pilved ruttasid loodesse P.S.	13
Jää palvele R.	16
Muljed Rakvere peisust. 13.VI.20. Raklese Voldemar	18
Kaaneilustus ja seosolevad liinoleom lõiked: - "Mäejuttus" ja "Jeesus Geet- semani aias" venna P.S poolt ~ ~ Eesleht v. RV. - 6 - - - - poolt -	

Sinise Risti
✠ E. E. ✠
Kirjandus . .
Osakonna . .
Väljaanne .
1920

